

Arrest

nr. 342 045 van 27 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 juni 2025 met referthenummer X.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat B. VRIJENS. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 17 maart 2022 dient verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in, samen met zijn moeder G.G. (gekend onder rolnummer: RvV X).

Op 14 februari 2025 en 8 april 2025 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Russisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 28 mei 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn, van Armeense origine, geboren op [...] 1998 in Moskou. Uw ouders zijn gescheiden. Uw moeder, G.G. (O.V. [...]), had problemen omwille van haar ex-partner. Eind 2016 vertrok ze samen met uw zus V.G. naar Duitsland waar ze een verzoek om internationale bescherming indiende. U bleef in de Russische Federatie. In 2017 deed u uw legerdienst. Uw zus V.G. werd in het opvangcentrum in Duitsland aangevallen door een andere verzoeker om internationale bescherming. Ze viel hierdoor van de trap en raakte gewond aan haar benen waarna ze verschillende operaties moest ondergaan. In november 2019 besloot u om ook naar Duitsland te gaan om uw moeder en uw zus te helpen. U vertrok met het vliegtuig naar Denemarken. Van daaruit reisde u met de trein verder naar Duitsland. U werd in november 2020 door de Duitse autoriteiten echter naar Spanje overgebracht omdat u het land was binnengekomen met een Schengennisum voor Spanje. In de zomer van 2021 reisde u met de wagen via Frankrijk terug naar Duitsland. Nadat het verzoek om internationale bescherming van uw moeder in Duitsland afgesloten werd met een weigeringsbeslissing, reisden u, uw moeder en uw zus V.G. op 15 maart 2022 naar België. U diende hier op 17 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Uw moeder diende op dezelfde dag eveneens een beschermingsverzoek in. Na uw aankomst in België vernam u van uw broer D. in de Russische Federatie dat medewerkers van het militair commissariaat langskwamen op uw officiële adres met een oproepingsbrief voor u in het kader van de mobilisatiecampagne voor de oorlog in Oekraïne. U wil echter niet gaan strijden in Oekraïne omdat u geen onschuldige mensen wil doden. Daarnaast vreest u ook vervolging vanwege de Russische autoriteiten omwille van uw activiteiten in België. U nam hier twee keer deel aan demonstraties voor de Russische ambassade in Brussel tegen de oorlog in Oekraïne. Samen met enkele vrienden zamelde u ook hulpgoederen in om naar Oekraïne te sturen. Tenslotte plaatste u enkele keren foto's en berichten op uw instagrampagina om uw steun aan Oekraïne te betuigen waarna u negatieve commentaren ontving. U werd via sociale media ook bedreigd door enkele vroegere vrienden van u omwille van uw steun aan Oekraïne.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: uw internationaal paspoort, uw geboorteakte, een kopie van uw intern paspoort, een kopie van uw militaire dienstkaart, een kopie van uw militair boekje, een kopie van een certificaat van Russisch staatsburgerschap en uw vaccinatiekaart uit Duitsland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreesde in geval van terugkeer naar de Russische Federatie in het kader van de mobilisatiecampagne opgeroepen te worden om te gaan strijden in Oekraïne. Daarnaast vreesde u ook vervolging vanwege de Russische autoriteiten omwille van uw politieke activiteiten in België. U nam hier twee keer deel aan demonstraties voor de Russische ambassade in Brussel tegen de oorlog in Oekraïne. Tenslotte plaatste u enkele keren foto's en berichten op uw instagrampagina om uw steun aan Oekraïne te betuigen waarna u negatieve commentaren ontving. U werd via sociale media ook bedreigd door enkele vroegere vrienden van u omwille van uw steun aan Oekraïne (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 14/02/2025, p. 4-8 en notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 08/04/2025, p. 2-6).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reële risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst, wat betreft uw vrees om opgeroepen te worden om te gaan strijden in de oorlog in Oekraïne, dient er op gewezen te worden dat president Poetin op 20 september 2022 voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie afkondigde in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie **Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie **Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf.) worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofdte een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke.

U verklaarde namelijk tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, in strijd met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden, dat u van uw broer vernomen hebt dat medewerkers van het militair commissariaat in juni 2023 en ook in de herfst van 2024 naar uw officiële adres kwamen met een oproepingsbrief voor u (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 14/02/2025, p. 4-5). Toen u er vervolgens op gewezen werd dat er in die periode geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden, gaf u aan dat het leger nog altijd mensen nodig heeft. U verklaarde dat de eenheid waartoe u behoorde tijdens uw legerdienst in Belgorod gestationeerd was wat dichtbij de grens met Oekraïne gelegen was, dat jullie als dienstplichtigen hierdoor het best voorbereid waren op de oorlog en dat andere personen die daar samen met u hun legerdienst deden ook allemaal gemobiliseerd werden (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 14/02/2025, p. 4, 5). Het betreft hier echter loutere beweringen die u niet kon staven met enige objectieve informatie. U legde voorts tegenstrijdige verklaringen af aangaande uw mobilisatieoproepingen. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde u immers, in strijd met uw eerdere verklaringen, dat u in 2022 al de eerste keer werd opgeroepen voor mobilisatie, in plaats van in juni 2023. U verklaarde vervolgens dat u nog een keer in 2023 werd opgeroepen, maar u was er niet zeker van of u dan in 2024 nog werd opgeroepen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 08/04/2025, p. 6), wat ook niet overeenstemt met uw verklaringen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud. Toen u op deze tegenstrijdige verklaringen gewezen werd, ontkende u dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud andere verklaringen afgelegd had (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 08/04/2025, p. 6), wat geen afdoende uitleg biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw mobilisatieoproepingen verder ondermijnd.

Voorts, met betrekking tot uw verklaringen aangaande uw politieke activiteiten in België, dient er vooreerst op gewezen worden dat uit de beschikbare objectieve informatie (zie **The Russian Federation – Political dissent and opposition** beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/russian-federation-political-dissent-andopposition>, **EUA COI Query - Major developments in the Russian Federation in relation to political opposition and military service** beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/document/2087301.html> en **Algemeen ambtsbericht Russische Federatie** beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/file/local/2090411/Algemeen%20ambtsbericht%20Russische%20Federatie%202023%20maart.pdf>) blijkt dat het Russische politieke bestel repressief van aard is en de ruimte voor oppositie en de expressie van kritische geluiden beperkt. Sinds de aanvang van de speciale militaire operatie in Oekraïne in februari 2022 werden de vrijheid van meningsuiting en vrijheid van vereniging en vergadering nog verder ingeperkt om kritiek op de oorlog terug te dringen. Hiertoe werd niet enkel gebruik gemaakt van reeds bestaande wetgeving, zoals de antiextremismewetgeving, de Wet op buitenlandse agenten en de Wet op ongewenste organisaties, maar werd tevens nieuwe wetgeving ingevoerd, waaronder wetgeving die het in diskrediet brengen van het Russische leger en staatsinstellingen strafbaar stelt. Desalniettemin geeft niet elke kritische uiting aanleiding tot vervolging door de Russische autoriteiten. In hoeverre (vermeende) politieke opposanten/critici van het huidige regime omwille van hun (vermeende) politieke overtuigingen en/of activiteiten blootstaan aan (pogingen tot) druk en intimidatie, gerechtelijke vervolging en/of geweld vanwege de autoriteiten en/of derden en in hoeverre deze, desgevallend, beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dient dan ook individueel beoordeeld te worden. Hierbij dient onder meer rekening gehouden te worden met het profiel van de verzoeker, de aard, frequentie en draagwijdte van de activiteiten van de verzoeker, eventuele eerdere problemen met de Russische autoriteiten en eventuele risico verhogende factoren.

U slaagde er echter niet in om aan te tonen dat er in verband hiermee in uw concrete geval bij terugkeer naar de Russische Federatie sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U verklaarde dat u twee keer deelnam aan demonstraties tegen de oorlog in Oekraïne voor de Russische ambassade in Brussel. U legde in verband hiermee erg vage en weinig overtuigende verklaringen af. Zo kon u niet zeggen wanneer deze demonstraties precies plaatsvonden. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud stelde u in vage bewoordingen dat het in de lente en in de zomer van 2022 was (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 14/02/2025, p. 6). In uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde u dan weer dat het ongeveer in mei of juni 2022 was (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 08/04/2025, p. 4). U wist voorts niet wie deze demonstraties organiseerde. U verklaarde enkel dat een vriend u opbelde en vroeg of u wilde deelnemen wat u dan vervolgens deed (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 14/02/2025, p. 7). Ofschoon u herhaaldelijk verklaarde dat verschillende deelnemers, onder wie een vriend van u, hiervan foto's en video-opnames gemaakt hebben die ook verspreid werden via sociale media (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 14/02/2025, p. 6 en notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 08/04/2025, p. 3-4), legde u van uw deelname aan deze demonstraties geen begin van bewijs voor terwijl dit redelijkerwijs dan wel verwacht kon worden. U kon trouwens niet zeggen waar precies deze foto's en videoopnames dan op

verschillende sociale mediakanalen gepubliceerd werden (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 08/04/2025, p. 4). Bijgevolg kon u ook niet aannemelijk maken dat de Russische autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn. U legde voorts geen bewijzen voor ter staving van uw verklaringen dat u hulpgoederen ingezameld hebt en naar Oekraïne gestuurd hebt. Uit uw verklaringen blijkt ook slechts dat u samen met vrienden en kennissen mee goederen ingezameld hebt, maar dat een andere persoon die u niet eens kende, deze goederen dan met de wagen naar Oekraïne bracht (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 14/02/2025, p. 6). U toonde bijgevolg op geen enkele manier aan dat de Russische autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw betrokkenheid hierbij of dat u omwille hiervan in geval van terugkeer vervolging zou riskeren. U legde evenmin enig bewijs voor ter staving van uw verklaringen dat u op uw instagrampagina verschillende keren foto's en berichten geplaatst hebt om uw steun aan Oekraïne te betuigen en ook niet van de negatieve commentaren die u vervolgens ontvangen hebt. Bovendien legde u in verband hiermee tijdens uw opeenvolgende persoonlijke onderhouden incoherente verklaringen af waardoor de geloofwaardigheid hiervan eveneens ondermijnd wordt. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u namelijk dat u negatieve commentaar ontving nadat u een foto op uw instagrampagina geplaatst had waarop u te zien was samen met een vriend, terwijl hij de Oekraïense vlag vasthield en u de Armeense vlag. U stelde toen dat dit de enige keer was dat u negatieve commentaar ontving (notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 14/02/2025, p. 7). In uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde u daarentegen echter dat u meerdere keren negatieve commentaren ontving, onder meer nadat u een bericht geplaatst hebt waarin u zelf uw ongenoegen geuit hebt over president Poetin (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 08/04/2025, p. 5). Tenslotte legde u ook geen bewijs voor met betrekking tot de bedreigingen die u via sociale media ontvangen zou hebben van enkele vroegere vrienden van u omwille van uw steun aan Oekraïne (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 08/04/2025, p. 2, 3). Bovendien hebt u van uw vervolgingsvrees omwille van uw activiteiten in België en van de bedreigingen door enkele vroegere vrienden van u merkwaardig genoeg in het geheel geen melding gemaakt in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, die ingevuld werd op de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde weliswaar dat dit maar een kort interview was (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 08/04/2025, p. 3, 4, 5). Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijs verwacht worden dat u van dergelijke essentiële elementen in uw vervolgingsrelaas toch ook melding gemaakt zou hebben in de vragenlijst. Hierdoor wordt eveneens afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw internationaal paspoort, uw geboorteakte, de kopie van uw intern paspoort, de kopie van uw militaire dienstklaar, de kopie van uw militair boekje en de kopie van een certificaat van Russisch staatsburgerschap bevatten louter persoonsgegevens en gegevens aangaande uw legerdienst die hier niet in twijfel getrokken worden en kunnen bovenstaande vaststellingen niet in positieve zin kan wijzigen. Uw vaccinatiekaart uit Duitsland brengt geen informatie aan ter staving van uw beweerde vervolgingsvrees ten aanzien van de Russische Federatie..

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in hoofde van uw moeder, Gevorkyan Gayane (O.V. 9.388.350), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt geen nieuwe stavingstukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van herkomst en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, punten 64-70).

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

4.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.3. Verzoeker vreest in geval van terugkeer naar de Russische Federatie in het kader van de mobilisatiecampagne opgeroepen te worden om te gaan strijden in Oekraïne. Verder vreest verzoeker ook vervolging vanwege de Russische autoriteiten omwille van zijn politieke activiteiten in België. Verzoeker verklaart twee keer te hebben deelgenomen aan demonstraties voor de Russische ambassade in Brussel tegen de oorlog in Oekraïne, enkele keren foto's en berichten op zijn instagrampagina te hebben geplaatst om zijn steun aan Oekraïne te betuigen waarna hij negatieve commentaren zou hebben ontvangen. Hij zou ook via sociale media zijn bedreigd door enkele vroegere vrienden omwille van zijn steun aan Oekraïne. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

4.4. Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk maakt. De bestreden beslissing is gebaseerd op volgende pertinente vaststellingen:

(A) Inzake verzoekers vrees om opgeroepen te worden om te gaan strijden in de oorlog in Oekraïne:

(i) Uit algemene landeninformatie blijkt dat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat men geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet volstaat om tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming te besluiten; Verzoeker dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in zijn concreet geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie; Verzoeker blijft hier echter in gebreke;

(ii) Verzoekers verklaringen inzake zijn mobilisatie-oproepingen in juni 2023 en in de herfst van 2024 zijn in strijd met de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden en betreffen bijgevolg loutere beweringen die hij niet kan staven met enige objectieve informatie; Bovendien wordt de geloofwaardigheid van verzoekers mobilisatie-oproepingen ondermijnd door tegenstrijdige verklaringen hieromtrent tijdens zijn twee persoonlijke onderhouds bij het CGVS;

(B) Inzake verzoekers vrees voor vervolging vanwege de Russische autoriteiten omwille van zijn politieke activiteiten in België:

(i) Vooreerst wordt opgemerkt dat uit algemene landeninformatie weliswaar blijkt dat het Russische politieke bestel repressief van aard is en er slechts beperkte ruimte is voor oppositie en expressie van kritische geluiden en dat de vrijheid van meningsuiting en de vrijheid van vereniging en vergadering sinds de aanvang van de speciale militaire operatie in Oekraïne in februari 2022 nog verder ingeperkt werd om kritiek op de oorlog terug te dringen; Desalniettemin geeft niet elke kritische uiting aanleiding tot vervolging door de Russische autoriteiten maar dient een individuele beoordeling te worden gedaan;

(ii) In het concrete geval van verzoeker slaagt hij er niet in aan te tonen dat er bij terugkeer naar de Russische Federatie sprake is van een vrees voor vervolging, op basis van volgende pertinente vaststellingen:

(a) Omtrent zijn twee deelnames aan demonstraties tegen de oorlog in Oekraïne voor de Russische ambassade in Brussel legt verzoeker erg vage en weinig overtuigende verklaringen af, legt hij geen begin van bewijs van zijn deelname voor hoewel verschillende deelnemers, waaronder een vriend van hem, foto's en video-opnames zouden hebben gemaakt die ook verspreid zouden zijn via sociale media en kan hij niet zeggen op welke verschillende sociale mediakanalen deze foto's en video-opnames gepubliceerd zouden zijn; Bijgevolg maakt verzoeker het niet aannemelijk dat de Russische autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn deelname aan de demonstraties;

(b) Omtrent het inzamelen van hulpgoederen voor Oekraïne legt verzoeker geen bewijzen voor en uit zijn verklaringen blijkt enkel dat hij samen met vrienden en kennissen mee goederen zou hebben ingezameld maar dat een andere persoon, die hij niet eens kende, deze goederen naar Oekraïne zou hebben gebracht; Bijgevolg maakt verzoeker het niet aannemelijk dat de Russische autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn betrokkenheid bij het inzamelen van hulpgoederen voor Oekraïne;

(c) Verzoeker legt evenmin enig bewijs voor ter staving van zijn verklaringen dat hij op zijn instagrampagina verschillende foto's en berichten zou hebben geplaatst om zijn steun aan Oekraïne te betuigen, noch van de negatieve commentaren die hij vervolgens zou hebben ontvangen;

(d) Verzoeker legt ook geen bewijs voor van de bedreigingen die hij via sociale media zou hebben ontvangen van enkele vroegere vrienden omwille van zijn steun aan Oekraïne;

(C) De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

4.5. Inzake verzoekers vrees om opgeroepen te worden om te gaan strijden in de oorlog in Oekraïne, oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vooreerst dat uit algemene informatie blijkt dat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat men geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep algemeen niet volstaat om tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming te besluiten en dat Russische verzoekers om internationale bescherming aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken moeten aantonen dat er in hun concreet geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in deze context bij terugkeer naar de Russische Federatie. In de bestreden beslissing worden volgende overwegingen aangehaald ter staving hiervan:

“Vooreerst, wat betreft uw vrees om opgeroepen te worden om te gaan strijden in de oorlog in Oekraïne, dient er op gewezen te worden dat president Poetin op 20 september 2022 voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie afkondigde in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden,

kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoigu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie **Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie **Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf.) worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger. Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus."

In het verzoekschrift wordt betoogd dat er in de praktijk ook reeds voor 21 september 2022 sprake was van een mobilisatiecampagne naar aanleiding van de oorlog in Oekraïne. In deze stelt de Raad vast dat de in het verzoekschrift geciteerde passage uit de COI Focus "Russische Federatie – Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie" van 24 oktober 2023, waaruit volgens verzoeker blijkt dat er reeds oproepingen in het kader van een mobilisatie plaatsvonden in de lente van 2022, betrekking heeft op de oproeping van dienstplichtigen. Dit betreft evenwel een andere situatie dan de situatie van oproepingen naar aanleiding van een officiële gedeeltelijke mobilisatie van mensen opgenomen in de zapas, de lijst van militaire reservisten. Uit verzoekers verklaringen lijkt zijn oproeping te kaderen binnen deze laatste context. Voor het overige wordt in het verzoekschrift geen informatie bijgebracht dat er reeds voor 21 september 2022 sprake was van een

(gedeeltelijke) mobilisatie of van oproepingen naar aanleiding van deze mobilisatie. Verder lijkt verzoeker te betwisten dat er na de voltooiing van de gedeeltelijke mobilisatie geen mensen meer worden gemobiliseerd en dat er geen nieuwe mobilisatiecampagne in aantocht lijkt te zijn, door te verwijzen naar een 'nota beleidsconsequenties mobilisatie Rusland' van het Nederlandse Ministerie van Justitie en Veiligheid. Dat de mobilisatieverordening officieel nog niet beëindigd werd en dat de juridische basis voor een nieuwe mobilisatie dus nog steeds bestaat, wordt geenszins betwist. Er zijn echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. Voorts blijkt uit een volledige lezing van deze nota dat de oproepingen die verstuurd werden na de voltooiing van de gedeeltelijke mobilisatie volgens de autoriteiten oproepingen zijn om naar het militair commissariaat te gaan om gegevens te verifiëren en te updaten en dat er slechts enkele verhalen bekend zijn van mensen die wel gemobiliseerd werden bij zo'n oproep. Er wordt echter niet de minste duiding gegeven bij deze zogenaamde uitzonderlijke gevallen. In deze kan ook gewezen worden op het feit dat er in de bestreden beslissing gesteld wordt dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Daarnaast is verzoeker het niet eens met het gestelde dat er geen sprake is van (strafrechtelijke) vervolging van mensen die de mobilisatie ontwijken. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar een persartikel uit 'Het Laatste Nieuws', waaruit volgens hem blijkt dat de Russische autoriteiten dienstweigeraars (en zeker soldaten) in de praktijk zwaar bestraffen, oordeelt de Raad dat dit artikel voornamelijk betrekking heeft op soldaten aan het front die weigerden verder deel te nemen aan het conflict en niet op personen die niet zijn ingegaan op een oproeping in het kader van de gedeeltelijke mobilisatie. In zoverre er in dit artikel sprake is van dwang om mensen naar het front te sturen, merkt de Raad op dat in het artikel onvoldoende duidelijkheid wordt geboden over het statuut – zijnde dienstplichtige, gemobiliseerde, contractsoldaat – van de personen wiens situatie wordt beschreven.

Vervolgens stelt zich de vraag of verzoeker erin slaagt aan te tonen dat er in zijn concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag in deze context. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van verzoekers mobilisatie-oproepingen ondermijnd wordt, enerzijds, door zijn loutere beweringen inzake zijn mobilisatie-oproepingen in juni 2023 en in de herfst van 2024 terwijl dit in strijd is met de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer zouden hebben plaatsgevonden, en, anderzijds, door zijn tegenstrijdige verklaringen bij het CGVS omtrent zijn verschillende mobilisatie-oproepingen. Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS vermeldde verzoeker dat hij in 2022, 2023 en 2024 werd opgeroepen (NPO CGVS d.d. 08/04/2025, p. 6) terwijl hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS enkel melding maakte van een oproeping in juni 2023 en in de herfst van 2024 en die van 2022 onvermeld liet (NPO CGVS d.d. 14/02/2025, p. 4-5). Verzoeker voert in het verzoekschrift geen enkel verweer tegen deze pertinente en concrete vaststellingen.

4.6. Inzake zijn vrees voor vervolging omwille van zijn politieke activiteiten in België, benadrukt verzoeker in het verzoekschrift dat hij wel degelijk in België heeft deelgenomen aan demonstraties tegen de oorlog in Oekraïne voor de Russische ambassade in Brussel, dat hij ook goederen heeft ingezameld voor Oekraïne, dat hij enkele keren foto's en berichten op zijn instagrampagina plaatste om zijn steun aan Oekraïne te betuigen waarna hij negatieve commentaren ontving en dat hij via sociale media ook bedreigd werd door enkele vroegere vrienden omwille van zijn steun aan Oekraïne. De Raad merkt op dat verzoeker zich beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, zonder de concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen of te verklaren.

Waar verzoeker in het verzoekschrift op algemene wijze poneert dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging omwille van zijn politieke activiteiten in België rekening dient te houden met zijn persoonlijke omstandigheden, waaronder stress, trauma en culturele factoren, en heeft nagelaten rekening te houden met het subjectieve element van zijn vrees enerzijds en met zijn persoonlijke, etnische, sociale en familiale achtergrond (met name zijn Armeense origine, de berichtgeving in de media, angstcultuur en repressie in de Russische Federatie,...) anderzijds, laat hij in het geheel na dit concreet uit te werken of toe te lichten. Dit algemeen betoog werpt geenszins een ander licht op de concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

Verder verwijst verzoeker naar een aantal persartikels en landenrapporten en voert het volgende algemene betoog:

"Het risico voor Russische staatsburgers, met name diegenen die politiek actief zijn of openlijk hebben geprotesteerd tegen het regime van Vladimir Poetin, is de afgelopen jaren aanzienlijk toegenomen. De Russische overheid voert een intensieve campagne van repressie tegen oppositieleiden, activisten, en iedereen die openlijk kritiek durft te uiten op het huidige regime.

Sinds 2012 heeft Poetin het repressieapparaat in Rusland aanzienlijk versterkt. Dit omvat de uitbreiding van de macht van veiligheidsdiensten en het justitiële apparaat, evenals strenge controle over de media.

Politiek actieve burgers die betrokken zijn bij demonstraties of andere vormen van oppositie kunnen te maken krijgen met arrestaties, zware gevangenisstraffen, en soms zelfs levensbedreigende situaties.

De aanhangers van Navalny worden nog altijd vaak beschuldigd van verzonnen misdrijven om hun politieke activiteiten te onderdrukken.

Daarnaast wordt de situatie nog verergerd door de criminalisering van onafhankelijke burgerorganisaties en de strikte controle over sociale media, waardoor zelfs online activiteiten tegen het regime riskant kunnen zijn. Voor Russen die hebben deelgenomen aan protesten of publiekelijk tegen Poetin hebben gesproken, is het risico bij terugkeer bijzonder hoog. Ze kunnen bij terugkomst in Rusland te maken krijgen met vervolging, intimidatie of zelfs fysieke aanvallen door staatsagentschappen.”

De Raad merkt evenwel op dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten en persartikels aangaande de situatie in de Russische Federatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst werkelijk zal worden bedreigd en vervolgd omwille van zijn politieke activiteiten in België. Deze vrees voor vervolging dient immers in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker in gebreke blijft zoals omstandig werd uiteengezet in de bestreden beslissing.

4.7. De motivering inzake de door verzoeker voorgelegde documenten wordt in het verzoekschrift eveneens geheel ongemoeid gelaten waardoor deze, bij gebrek aan dienstig verweer, integraal worden overgenomen door de Raad.

4.8. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in zijn land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch kan dit in de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier worden gelezen en evenmin beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS tweemaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

4.12. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.14. Waar verzoeker ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om een beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming van de bestreden beslissing

zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

4.15. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat in hoofde van verzoekers moeder (gekend onder rolnummer RvV X) bij arrest nr. X van 27 februari 2026 eveneens werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

V. HOEFNAGELS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS